

dilo, shroutila obdivu hodnou energii zesnulé právě v tom okamžiku, kdy tato sama a bez jakékoliv pomoci vybuďovala si zde slušnou, stáří její zabezpečující existenci: po několikaleté předběžné praxi byla totiž jmenována správcem poštovního úřadu v Hořeticích u Žatce. Její muž Mořic Doucha, bývalý omladinář a dlouholetý místopředseda Českého Výchovného spolku v Petrohradě, již 12 let spí věčný sen na útulném českém hřbitůvku Uspenském, na jehož vybudování měl hlavní zásluhu. Kdo z petrohradských krajanů neznal typickou manželskou dvojici „Mourka“ a „mátušku“ Douchovy? — kdo neznal tyto dvě dobré duše, které si tak dobře rozuměly a ve všem vzájemně se doplňovaly? — Agilní, společenský a lehko vznětlivý „Mourek“ dovedl krotiti své vášně jen ve společnosti své „mátušky“ a jen jí se plně podřizoval. Její rozšafnost, vrozená inteligence a bystrý postřeh dané situace — kterého vlastnosti mohl jí leckterý muž záviděti — působily naň podmanivě a přímo jej odzbrojovaly. A této úcty hodné vážnosti požívala zesnulá i v celé místní české kolonii. Mátuška Douchová (tehdy asi 40letá) nechyběla při žádném národním anebo dobročinném podniku, jež tehdy v hojné míře podnikal místní český spolek a nikdy neskryvala, že pobyt v tomto prostředí — mezi milovanými krajany — považuje za nejpříjemnější a nejšťastnější chvílky svého života. I v ruských kruzích těšili se manželé Douchovi mimořádné oblibě a popularitě. Svým dlouholetým pobytem v Rusku naučili se oba znáti všechny přednosti i slabosti ruského lidu tak důkladně, že ruský člověk v jejich společnosti cítil se jako mezi svými a nikoli jako mezi cizinci. V tomto ohledu manželé Douchovi byli nedostižni. Ovdovělá „mátuška“ vrátila se do vlasti v r. 1918, bezprostředně před našim převratem a brzy na to podařilo se jí dosíci trvalé zaměstnání v poštovním úřadě v Č. Budějovicích. V tomto novém prostředí měla sice o chléb vezdejší postaráno, avšak postrádala zde milou společnost svých „dětí“ — jak s oblibou vždy nazývala kruh svých blízkých přátel z Petrohradu. Aby se s nimi alespoň na chvíli potěšila, podnikala občasné zájezdy do Prahy, zde je jednotlivě vyhledávala, v jejich společnosti oživila znova své vzpomínky na zaslé časy a vnitřně uspokojena a posílněna vracela se zase k svému všednímu zaměstnání. V poslední době však tyto obvyklé návštěvy naší mátušky nápadně řidly. Domnívali jsme se však, že úřad, jehož vedením byla nedávno pověřena, ukládá jí nyní více zodpovědnosti a více práce a oblíbené pražské zájezdy jí prostě znemožňuje. Že by její zdraví bylo vážně ohroženo, neměli jsme ani nejmenšího tušení. Až tu pojednou dozvěděli jsme se, že naší mátušky není více. Odešla za svým milovaným Mourkem, odešla a zůstavila po sobě světlou památku u všech, kdož s ní jednou přišli do bližšího styku. Čerstvý její rov kryje rodná země, kterou ona tak vášnivě milovala. Budiž jí rodná země lehkou! V. Š.

V pondělí dne 12. října 1925, ihned po slavnosti, přišli jsme se s naší přítelkyní naposled rozloučit, aby od nás byla převezena do Čes. Budějovic, kde do rodinné hrobky byla uložena k věčnému spánku. Její památka však nevymizí všem zdejším Čechům.

Rok 1925-26.

Zápis do školy konal se ve dnech 30. a 31. srpna 1925. Vyhodnocením
 zapsáno dne 1. září 1925. Na počátku roku škol. vyhodnoceno bylo již ve staré
 školní učebnici v čp. 45. Od 10. října 1925 přestěrována škola do nové vlastní
 budovy, takže od 12. října vyhodnoceno bylo ve vlastní budově. Tím získala škola
 nejen lepšího umístění školních pomůcek (kabinět), ale i zdravotně vstřícnou
 učebnou a školním hřištěm.

Učeb. materiál byl již jako v minulém roce: Správce školy František
 Polánek, uč. ž. n. p. prac. Marianna Mašková, uč. katol. náboženství
 P. Kamil Pospíšil, guaraián nádu kapucínů z Žatce. Od 1. října 1925 byla
 ustanovena uč. Vlast. Mašková ma. čes. měst. škole v Brveničech a na
 zdejší škole ustanovena uč. Františka Janotová z Brvenic.

Ja účelem blízkého poznání dětí školního vyhodnocení byly pořádány
 pravidelné besedy rodičů za dva měsíce, kteréž velice přispívaly též k zdání vyřazení
 dětí. Také pořádány za rok 4 besedy rodičů o dětině, kteréž zpláť přispívaly rodičům
 k prospěchu dětí.

Učeb. pomůcky, jazyč. i školní potřeby opatrovalo ministerstvo školství
 a nář. ovčů, takže potřeby školní dodávány všem žákům zdarma. Mimo to podpo-
 roval tuto akci i místní školní výbor a odbor M. J. S. v Filipčicích.

Místní školní výbor během roku konal 4 besedy — hlavně před otevře-
 ním školy, jejíž slavnost pořádal.

Tříčky dětí zdejší školy byly členy Dorožku Čl. Červeného kříže a domně-
 byla škole propůjčena dílna knihárská.

Rozněj i letošního roku byla utvořena zájmová samospráva: Předsedou
 třídy byl zvolen František Jelínek, místopředsedou Mir. Kráček, pokladníkem
 Karel Štauc. Tito pak předčili jednotlivcům práci o části budovy a hřiště,
 hřiště atd.